

PARAULA I VIDA

Un gran testimoni d'amor a l'Església

S'escau aquest any el bicentenari del naixement del carmelita català pare Francesc Palau i Quer, nascut a Aitona l'any 1811, fundador de dues congregacions religioses molt presents a la nostra diòcesi i actualment també en altres països: les Carmelites Missioneres Teresianes i les Carmelites Missioneres.

El pare Palau ingressà al Seminari de Lleida als 17 anys, on va romandre durant quatre anys. Santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu el varen fascinar i per aquest motiu es va fer carmelita descalç. Malgrat el trasbalsament provocat per les disposicions civils sobre l'exclaustració de l'any 1835, el pare Palau fou tota la vida un veritable carmelita, i va unir la vocació contemplativa amb l'apostolat, especialment amb la dedicació a la formació cristiana i a l'ajuda als malalts.

El beat P. Francesc Palau i Quer (Aitona 1811-Tarragona 1872)

En la vida del pare Palau i Quer hi ha un aspecte molt admirable: fou un gran servidor de l'Església. El Papa Joan Pau II, en l'homilia de la beatificació del pare Palau, el dia 24 d'abril de 1988, a Sant Pere del Vaticà, va posar en relleu aquest riquíssim contingut de la vida i l'obra del nou beat. El Papa digué que Francesc Palau va fer de la seva vida sacerdotal una ofrena generosa a l'Església. Durant les seves llargues hores de pregària —tant a Aitona, com al lloc d'Eivissa conegut com Es Vedrà— va estar sempre concentrat en el misteri de l'Església.

El beat pare Palau ens ha deixat uns escrits sobre l'Església que en opinió de molts representen una visió que s'avança —cent anys abans— a la rica doctrina que sobre l'Església ens ha donat el Concili Vaticà II. Ell es dedicà al servei de l'Església amb entusiasme perquè la sentia com una mare tendra i amorosa, i l'estimava com una esposa pura i santa.

En aquest sentit, el pare Palau és per a nosaltres, encara avui, un gran testimoni d'amor a l'Església. Certament, l'Església és la nostra Mare en l'esperit, perquè ens ha engendrat a la vida de fills i filles de Déu, i ella alimenta aquesta vida amb la Paraula de Déu, amb l'Eucaristia i amb els altres sagraments. Tots hem d'estimar la nostra santa Mare Església, com estimem la nostra mare que ens ha donat la vida corporal. «La meua missió —escrivia el pare Palau— és anunciar al poble que tu, Església, ets infinitament bonica i amable i predicar que t'estimo». I ell era molt conscient que en l'amor a l'Església es realitza el gran manament cristià de l'amor a Déu i de l'amor als germans.

En moments com els que estem vivint d'indiferència religiosa, de privatització de la religió, de poc interès pels valors i continguts religiosos, tenim tots el perill de perdre el temps, de dormir-nos, de rebaixar l'esperit missioner i evangelitzador. En definitiva, d'allunyar-nos de l'esperit i del carisma del pare Palau que tant han enriquit l'Església.

Francesc Palau i Quer fou sens dubte un contemplatiu, un home de pregària, un ermità —tant a la coneguda com la *Cova del pare Palau*, a Aitona, com al lloc d'Es Vedrà, a Eivissa—, però al mateix temps fou un home d'acció, en diverses iniciatives apostòliques, entre les quals cal destacar la famosa *Escola de la Virtut*, una catequesi d'adults, que ell impartia amb una massiva assistència, o a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, perquè li demanà el bisbe Costa i Borràs. La toponímia barcelonina ha recuperat el nom dels *Penitents* amb que fou batejat el centre assistencial creat pel pare Palau al peu del Tibidabo, a la que llavors era la barriada de la Santa Creu de Vallcarca.

Per a les religioses de les dues congregacions fundades per ell i per a tots, el bicentenari del pare Palau i l'any jubilar que varem inaugurar a la catedral el passat 29 de desembre és una invitació a imitar-lo sobretot en el seu amor a la santa Mare Església.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Un gran document sobre la Paraula de Déu

Benet XVI ha ofert a tota l'Església el fruit del Sínode dels Bisbes del 2008 amb l'exhortació apostòlica *Verbum Domini* (La Paraula del Senyor). Com diu ell mateix en la introducció del document, es tracta de comunicar al poble fidel, en tots els seus estaments, la riquesa doctrinal i espiritual d'aquella assemblea. El text subratlla la importància decisiva de la Paraula de Déu en l'existència i en el camí de l'Església i exhorta els cristians a fer-la cada vegada més la pròpia referència vital i a anunciar-la al món. El document fou presentat el dimecres 12 de gener a la Facultat de Teologia de Catalunya, en un acte en el qual hi participaren (d'esquerra a dreta de la foto) la Dra. Claustra Solé, del departament de Sagrada Escriptura, el Dr. Armand Puig, degà de la FTC; el Dr. Salvador Pié, expert en el Sínode del 2008, i Agustí Borrell, cap del departament de Sagrada Escriptura.

GLOSSA

En la malaltia, confiança

Un religiós jove a qui, fa uns mesos, diagnosticaren una greu malaltia, adreça una carta als seus companys de congregació en què, amb afecte, pau i serenor els comenta el moment físic i espiritual: «El resultat del darrer TAC no és bo del tot (si esperàvem que retrocedís), però no és dolent (perquè està aturat). Dit això, ara em trobo molt animat per començar el següent tractament que, en principi, durarà tant de temps com sigui possible; com més millor, ja que voldrà dir que està fent efecte.

»El més important és que estic molt animat, amb una mena d'empenta de l'Esperit que m'ajuda a entrar en aquesta nova fase del mal que m'afecta. Sento que puc fer *alguna cosa* per lluitar contra la malaltia. Fins ara no sabia com fer-ho, ni què fer, però ara intueixo molt fortament que puc col·laborar en la meua curació simplement no deixant-me vèncer, no tancant-me en mi mateix i en les meves pors; ans sortir-ne, donant tot el que estic rebent del Senyor i dels altres, també per mitjà de la malaltia. Em sento amb forces per transformar en salut, com es diu en el llibre dels exercicis espirituals, "tanto bien recibido". Això no vol dir que em curi o em deixi de curar des del punt de vista biològic —això, el temps i la medicina ho diran— però sí que puc *curar-me* des del punt de vista aní-

mic i espiritual, que al cap i a la fi són també importants per a una possible curació corporal.

»Per acabar, una anècdota: l'altre dia vaig posar a la rentadora una camisa amb l'estampa d'un sant, al qual tinc una gran devoció, dins de la butxaca. Sort que la vaig plastificar! Sortí rebregada, una mica més gastada, però no desfeta. Potser jo també sortiré rebregat i una mica més gastat d'aquesta rentadora del càncer, però potser no em desfaré del tot... i estaré més net! Maca l'anècdota, oi? Me la prenc com si el Senyor em piqués l'ullet per mitjà de l'admirat intercessor de l'estampa. Sé que sóc a les seves mans, com sempre. «El Senyor el sostindrà en el llit de dolor, se n'ocuparà durant la seva malaltia». (Ps 41,4). Sento molt intensament la força de la vostra pregària i estimació.»

Cerquem els elements de reflexió d'aquest escrit: no desesperar pel dolor, pels temors i les pors. Confiar en el Senyor, Ell és la força que ens empara. Compartir amb els altres la situació que es viu: m'estimen i em volen bé. Confiar en el bon fer dels professionals de la medicina. Gaudir de l'afecte dels qui m'acompanyen en el camí de la vida... I no deixem de pregar per tots els malalts i de donar gràcies pel seu testimoni de força, humilitat i esperança.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Avui ha caigut neu damunt les flors i damunt de les coses primerenques: un matí de blancors que el sol ha fos. a migdia poncelles vermellenques han tret el cap florit entre la neu i han resplendit enmig de la blancura: els ametllers han dat gràcies a Déu agitant llur rosada vestidura.

(Els ametllers, 15-02-1901)

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Levític (Lv 19,1-2,17-18)

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.

No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fills. R.

El Sermó de la muntanya. Pintura del beat Fra Angèlic. Convent de Sant Marc, Florència

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,16-23)

Germans, no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranyos.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dóna a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saludeu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial».

► Lectura del libro del Levític (Lv 19,1-2.17-18)

El Señor habló a Moisés: «Habla a la asamblea de los hijos de Israel y díles: "Seréis santos, porque yo, el Señor, vuestro Dios, soy santo. No odiarás de corazón a tu hermano. Reprenderás a tu pariente, para que no cargues tu con su pecado. No te vengarás ni guardarás rencor a tus parientes, sino que amarás a tu prójimo como a ti mismo. Yo soy el Señor."»

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. / Como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por sus fieles. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 3,16-23)

Hermanos: ¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros? Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: ese templo sois vosotros. Que nadie se engañe. Si alguno de vosotros se cree sabio en este mundo, que se haga necio para llegar a ser sabio. Porque la sabiduría de este mundo es necedad ante Dios, como está escrito: «Él caza a los sabios en su astucia.» Y también: «El señor penetra los pensamientos de los sabios y conoce que son vanos.» Así, pues, que nadie se glorie en los hombres, pues todo es vuestro: Pablo, Apolo, Cefas, el mundo, la vida, la muerte, lo presente, lo futuro. Todo es vuestro, vosotros de Cristo, y Cristo de Dios.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,38-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Habéis oído que se dijo: "Ojo por ojo, diente por diente." Yo, en cambio, os digo: No hagáis frente al que os agravia. Al contrario, si uno te abofetea en la mejilla derecha, preséntale la otra; al que quiera ponerte pleito para quitarte la túnica, dale también la capa; a quien te requiera para caminar una milla, acompaña-le dos; a quien te pide, dale, y al que te pide prestado, no lo rehuyas.

Habéis oído que se dijo: "Amarás a tu prójimo" y aborrecerás a tu enemigo. Yo, en cambio, os digo: Amad a vuestros enemigos, y rezad por los que os persiguen. Así seréis hijos de vuestro Padre que está en el cielo, que hace salir su sol sobre malos y buenos, y manda la lluvia a justos e injustos. Porque, si amáis a los que os aman, ¿qué premio tendréis? ¿No hacen lo mismo también los publicanos? Y, si saludáis sólo a vuestros hermanos, ¿qué hacéis de extraordinario? ¿No hacen lo mismo también los gentiles? Por tanto, sed perfectos, como vuestro Padre celestial es perfecto.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Sir 1,1-10 / SI 92 / Mc 9,14-29 □ **dimarts**: 1Pe 5,1-4 / SI 22 / Mt 16,13-19 ■ **dimecres**: Sir 4,12-22 (grec 11,19) / SI 118 / Mc 9,38-40 ■ **dijous**: Sir 5,1-10 (grec 1-8) / SI 1 / Mc 9,41-50 ■ **divendres**: Sir 6,5-17 / SI 118 / Mc 10,1-12 ■ **dissabte**: Sir 17,1-13 (grec 1-15) / SI 102 / Mc 10,13-16 ■ **diumenge** vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Is 49,14-15 / SI 61 / 1Co 4,1-5 / Mt 6,24-34.

COMENTARI

Estimar sense límits

Parlem sovint de l'amor, i tots creiem saber què significa. Però de fet estimar és una paraula amb sentits diferents. Hi ha l'amor dels enamorats, aquell sentiment tan fort i absorbent que fa estar a gust amb la persona estimada, no deixar de pensar-hi, voler-ho compartir tot amb ella. O l'amor familiar, el que ens fa sentir vinculats de forma estable i permanent a pares, germans, fills... Una altra variant de l'amor és l'amistat, per la qual entrem en una relació de proximitat i de confiança plena amb algú.

La llista es podria continuar allargant, però segurament que ningú de nosaltres no hi posaria la relació amb

els enemics. En canvi, Jesús fa una crida clara i decidida, sense ambigüitats, a estimar els enemics. Si hi ha un punt sorprenent i difícil d'assumir en el seu ensenyament, és precisament aquest. Jesús diu que s'ha de voler el bé als qui ens volen mal, que s'ha de fer el bé als qui ens fan mal. Davant del qui actua amb violència, Jesús convida a no reaccionar amb violència, sinó amb amor.

I la veritat és que per a Jesús l'amor als enemics no és una teoria ni una utopia. És la seva voluntat ferma i la seva experiència personal. Com sempre, ell parla amb els fets i es presenta com un model per als seus seguidors. Jesús no es defensa quan és atacat injustament,

ni tan sols no es rebel·la quan és condemnat a mort sense motiu. Arriba fins a l'extrem de perdonar els seus botxins quan és a la creu a punt de morir.

Jesús sap prou bé que la seva petició i la seva actitud van contra la nostra lògica. Són impossibles d'entendre i de practicar amb els criteris i les forces humanes. Per això mateix apel·la a l'exemple de Déu, que no es mou per criteris de justícia i de reciprocitat, sinó que vol el bé de tothom, perquè tots els homes i dones són fills seus. Tan sols units a Déu és possible estimar com ell, sense distincions i sense esperar correspondència.

Agustí Borrell

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Què és l'infern?

Oriol: —Què és l'infern. Existeix?

Gràcia: —L'infern és el refús absolut de Déu i de tota ajuda oferta per Ell.

—No ho entenc.

—Imagina un naufrag que sura perdut en l'immens oceà sobre un fustot corcat. Imagina que just abans de morir, quan ja no té cap esperança, s'acosta una barqueta fins al naufrag i un mariner li ofereix la mà per salvar-lo, però el naufrag s'hi nega. L'infern és el refús, la negació de Déu, la possibilitat de tancar-se hermèticament a la donació infinita de Déu.

—Però, mare, per què el naufrag hauria de refusar l'ajuda?

—Per orgull. Déu no s'imposa a ningú, no amenaça el naufrag amb el foc etern. És el seu orgull el que el condueix a la destrucció.

—Orgull?

—Sí, l'orgull no et deixa obrir-te, ni deixar-te ajudar. L'orgull et porta a arrossegar-te com un cuc, abans de demanar ajuda.

—Però, mare, aleshores existeix l'infern?

—Sempre hi ha la possibilitat que un ésser humà es negui a l'amor de Déu. L'infern és una conseqüència de la llibertat humana.

—Hi ha inferns en aquest món?

—Aquest món, fill, està ple d'inferns. Allí on hi ha desamor, injustícia, odi, crueltat, vexacions, humiliacions, abusos de poder i maltractaments, allí on hi ha un infern edificat.

—Però qui ho ha fet tot això?

—Els homes. La llibertat és un regal enverinat. Ens pot elevar cap a allò més espiritual, però també ens pot conduir a la destrucció. L'amor de Déu és de tal manera que respecta molt l'home per a imposar-se-li. Ell ha creat l'home lliure. Es pren seriosament la llibertat de l'home i reconeix la importància de les seves decisions.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

«Prometieron felicidad y nos engañaron»

Jens Jørgensen, célebre escritor catòlic i periodista danès, escriu: —«¡Los que prometían felicidad y alegría, nos han engañado! ¿Cómo se atreverán a negarlo, cuando hay testigos para probarlo a lo largo de las carreteras y autopistas? Su mano agonizante ciñó la ampolla del veneno o de la droga o del arma suicida u homicida. Aún escucho la voz del poeta alemán Heine, quien decía: “Abandonemos el cielo a los gorriones y a los ángeles. Nosotros queremos champaña, rosas, ninfas y placeres. El que no pueda pagar, que se retire y coloque sobre su sien el cañón de un revólver.” Y Jørgensen preguntaba: “¿Cuántos habrán sido engañados con mentiras sobre la felicidad, la alegría y actuaron con violencia consigo mismos y para con otros?” Basta abrir la periódicos.»

San Agustín confesó: «Sumergí mi espíritu y mi corazón en todos los goces y placeres del mundo, pero no me saciaron; me dejaban cada vez más vacío. Por esto tuve que volverme a Dios, y exclamé: “Nos hiciste, Señor, para Ti. Y nuestro corazón está inquieto, hasta que no descansa en Ti. Sólo Tú, Señor, eres mi reposo, mi gozo, mi paz, mi felicidad”.»

El científic paleontòleg i teòleg, P. Teilhard de Chardin afirmava: —«Precisamente porque Dios es el centro, ocupa toda la esfera.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

20. ✠ Diumenge VII de durant l'any. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Franc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. Dilluns. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositheu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. Dimarts. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dimecres. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. ii), deixeble dels

apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Dijous. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i màrtir (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemessí.

25. Divendres. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. Dissabte. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfir (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

LAS BIENAVENTURANZAS

Bienaventurados los misericordiosos, porque alcanzarán misericordia

La sociedad moderna y su economía están bajo el signo del mercado. El mercado es implacable. Sólo el más fuerte consigue imponerse. En este mundo frío, crece el deseo de un mundo misericordioso, de un mundo donde no nos convirtamos en víctimas del cálculo económico, sino que seamos respetados en nuestra dignidad humana.

El hecho de que Jesús haya anunciado la misericordia y la haya mostrado con sus obras hace que el mundo sea más compasivo y misericordioso, aun cuando la Iglesia no haya practicado siempre esta misericordia en relación con la humanidad. En el mundo inmisericorde del imperialismo romano, Jesús se mantuvo fiel a la misericordia. Creyó en la victoria de la misericordia y de la compasión, pese a que aparentemente todo hablaba de su derrota.

Sus palabras siguen resonando también en nuestro mundo inmisericorde y mantienen despierto en nosotros el deseo de un mundo misericordioso. Aquí, en la bienaventuranza de la misericordia, se encuentra Jesús con la ética de la compasión, anunciada sobre todo en el budismo. Sentir compasión y empatizar con todos los oprimidos, heridos y sufrientes es la forma más alta de cualquier religión. Así la practican los hindúes y los budistas. Y los cristianos no debemos quedarnos atrás.

Hemos de practicar la misericordia con los demás y con nosotros mismos. «Misericordia quiero, que no sacrificio» (Mt 9,12-13). Con estas palabras fundamenta Jesús su trato con los pecadores. La felicidad que Jesús promete a los misericordiosos consiste en el hecho de que los mismos experimentarán la misericordia. Esta bienaventuranza no hay que entenderla sólo en un sentido ético, sino también místico, como un camino que nos introduce en Dios, que es misericordia.

Anselm Grün

(Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud. Ed. Sal Terrae, 2009)

ENTREVISTA

ALBERT BARCELÓ

Secularisme i fe

El dies 25 i 26 de gener es van celebrar a Castelldeu (Premià de Dalt, Maresme) les 46es Jornades de Qüestions Pastorals, que convoca des de 1965 el Centre Sacerdotal Rosselló. Enguany, el tema triat ha estat *Secularisme i cultura de la fe*, d'acord amb el plantejament de Benet XVI, «que vol seguir amb la tradició dels que davant d'aquesta dialèctica volen crear ponts i establir un diàleg entre fe i raó», afirma Mn. Albert Barceló, director del Centre Sacerdotal Rosselló.

El secularisme és compatible amb la fe cristiana?

Hi ha un secularisme que consisteix a afirmar que en l'home només hi ha una raó pura, existent tan sols en si mateixa i que els aspectes espirituals o no existeixen, o cal reduir-los a l'àmbit privat. El cristianisme afirma, en canvi, que la raó està oberta a la transcendència i només en l'encontre entre la fe i la raó l'home es troba a si mateix. Aquest secularisme tancat a Déu és incompatible amb la fe, i portem segles de dialèctica entre el secularisme i la fe. No obstant això, cal cercar punts de trobada.

En la situació multicultural com la que vivim, es veu que una cultura que fos només racionalista no tindria capacitat d'establir un diàleg amb les grans cultures de la humanitat, que tenen totes aquesta dimensió religiosa transcendent.

La raó necessita la fe per conèixer les normes objectives?

Benet XVI ho explicà molt bé en la seva intervenció en el parlament britànic, quan va recordar que la tradició catòlica manté que les normes objectives són accessibles a la raó, prescindint del contingut de la revelació. En aquest sentit, el paper de la religió en el món civil no és tant proporcionar aquestes normes, com si no poguessin conèixer-les els no creients, i menys encara proposar solucions polítiques concretes —cosa totalment fora de la competència de la religió.

Quina aportació pot fer la fe a la raó?

La fe ajuda a purificar i a il·luminar l'aplicació de la raó al descobriment de principis morals objectius. Aquest paper *corrector* de la religió respecte a la raó no sempre ha estat benvingut, en part a causa d'expressions deformades de la religió, com ara el sectarisme i el fonamentalisme, que poden ser percebudes com a generadores de seriosos problemes socials. I, al seu torn, aquestes distorsions de la religió sorgeixen quan es presta una atenció insuficient al paper purificador i vertebrador de la raó respecte a la religió. Es tracta d'un procés en doble sentit.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Acte acadèmic sobre l'encíclica *Caritas in Veritate*. Presentació i comentaris al llibre interdisciplinari, amb la intervenció de més de vint estudiosos de diverses universitats, *El desarrollo humano integral*. Presidirà la sessió el cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, a la sala d'actes de la Fundació Balmesiana, dilluns 21 febrer (19 h). Organitza la Biblioteca Balmes (c/ Duran i Bas, 9).

Acció dels cristians per l'abolició de la tortura (ACAT). Organitza una pregària ecumènica a l'església de les G. Franciscanes Missioneres de Maria. Dimarts 22 febrer (19.30 h), (c/ Llorer, 11 - cantonada Escorial).

Fundació Joan Maragall. Reflexió de l'actualitat cultural i religiosa d'aquest mes a càrrec d'Enric Frigola, periodista coordinador de Ràdio Estel. Dilluns 21 febrer (19 h), a l'auditori del c/ València 244, 1r.

Cristianisme i Justícia. Claus de lectura de les notícies del mes, a nivell nacional i internacional, per Lluís Sols i Òscar Mateos. Dimarts 22 febrer (19.30 h), a l'auditori del c/ Roger de Llúria, 13.

Pregària itinerant del IV diumenge. Aquest mes de febrer es fa la 42 trobada el proper diumenge dia 27 (18 h), a la parròquia de Sant Andreu, c/ Pont, 3.

Pregària «Des del clam dels oprimits...». 45 minuts de reflexió, pregària i silenci, a partir d'un esdeveniment, un testimoni i la lectura de textos bíblics. Dilluns 21 febrer (20.15 h), a l'església dels Jesuïtes del carrer Casp 27.

Presentació d'un nou llibre. Dilluns 21 febrer (19.30 h), Mn. Francesc Romeu presentarà el llibre *Viure, quina joia! Present en uns temps de canvis, 1939-2003*, de Mn. Manuel Tort, a la sala Pere Casaldàliga de la llibreria Claret. Presidirà l'acte l'Honorable Sr. Joan Rigol.

«No més violència a casa». Conferències: «Resposta i recursos contra la violència de gènere» per Josep M. Bastuns i Maria Moreu, de Càritas Diocesana, dia 24 febrer (19 h). «L'evangeli i la violència» per Gas-

Celebracions de l'Eucaristia a la basílica de la Sagrada Família

Tal com es va comunicar el 10 de novembre de 2010, immediatament després de la Visita del Sant Pare Benet XVI, el Consell Episcopal durant aquest primer any de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família tindrà cura de la seva projecció cultural i cultural, de les celebracions litúrgiques i del servei a l'evangelització i a la catequesi per a tots els seus visitants.

El Consell Episcopal tenint present les grans dimensions de la Basílica de la Sagrada Família, la mancança encara de determinades infraestructures, les exigències establertes per les normes de seguretat i els serveis necessaris per a una digna celebració de l'Eucaristia i la deguda participació, ha programat un calendari de celebracions mensuals de l'Eucaristia. Cal advertir que la cripta de la Basílica construïda per Antoni Gaudí i on hi ha el seu sepulcre, és l'església de la parròquia de la Sagrada Família i s'hi celebren els actes de culte propis de tota parròquia.

El calendari de les celebracions de l'Eucaristia per a aquest any 2011 és el següent:

—19 de març a les 17 hores: Solemnitat de sant Josep i ordenació de preveres diocesans de Barcelona.

—17 d'abril a les 11 hores: Celebració del Diumenge de Rams.

—8 de maig a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació de tots els arxiprestats de la Zona Pastoral I de Barcelona.

—5 de juny a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació de tots els arxiprestats de la Zona Pastoral II de Barcelona.

—3 de juliol a les 18 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació del voluntariat de l'arxidiòcesi.

—13-15 d'agost: Celebracions de l'Eucaristia amb els joves provinents de diverses diòcesis del món que fan camí cap a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid, l'agost de 2011.

—25 de setembre a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia i ordenació de preveres diocesans de Barcelona.

—16 d'octubre a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació de tots els arxiprestats de les Zones Pastorals III i IV de l'arxidiòcesi.

—2 de novembre a les 19 hores: Celebració de l'Eucaristia pels difunts de la ciutat i arxidiòcesi de Barcelona.

—18 de desembre a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb motiu de la Jornada per la Família i la Vida.

Més endavant s'anirà informant sobre l'organització d'aquestes celebracions per facilitar la deguda participació.

par Mora, professor de Moral de la Facultat de Teologia de Catalunya, dia 3 de març (19 h), al Centre d'Estudis Pastorals (Rivadeneyra, 6, 3r). Entrada lliure prèvia inscripció al tel. 933 174 858 o cursos@pastoralfamiliarbcn.cat.

Pastoral del Sord de Barcelona. Conferència per a pares sobre «Educar en l'amistat» amb la professora M. Josep Cots, el dimarts 22 febrer (18 h). Col·loqui amb adolescents sobre «Educar l'afectivitat» amb Núria Recto de Pro-Vida, el dimarts 22

febrer (18.45 h). Conferència per a avis i famílies sobre «El sentit cristià de l'amistat» amb la professora M. Josep Cots, el dissabte 26 febrer (19.30 h), a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68; entrada per c/ Benet Mercadé 25 o pel jardí del c/ Sant Marc). Interpretades amb llengua de signes per als sords.

BREUS

Xè aniversari de la institució e-cristians. Amb motiu d'aquest aniversari s'ha organit-

zat un sopar que tindrà lloc el 24 de febrer (21 h) a l'hotel Barcelona-Sants. Informació i inscripcions: tel. 932 060 883.

Nou sotsdelegat d'economia de l'Arquebisbat.

És Mn. Ramon Batlle i Tomàs (Guissona, 1966). Cursà els estudis de Dret a la UB. Exercí com a advocat i treballà al Departament de Justícia de la Generalitat. Ingressà al Seminari i cursà la llicenciatura a la Facultat de Teologia de Catalunya. És llicenciat en Dret Canònic per la Universitat Pontifícia de Salamanca, on ara prepara el doctorat. Fou ordenat prevere el 13 de juny de 2010, pel cardenal Martínez Sistach a la basílica de Santa Maria del Mar. És vicari de la parròquia de Sant Josep, de Mataró.

Visita de l'arquebisbe Innocenti. El passat 20 de gener, el cardenal arquebisbe de Barcelona rebé Mons. Innocenti, arquebisbe de l'Església ortodoxa de Lituània, encarregat de l'atenció als fidels d'aquesta Església en els països de l'Europa Occidental. La trobada va tenir un fort accent ecumènic, per celebrar-se aquells dies la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. L'arquebisbe felicità el Dr. Martínez Sistach per la recent visita del Papa a Barcelona.

PELEGRINATGES

Beatificació de Joan Pau II. Pelegrinatge diocesà a Roma presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Organitza: Club+ Amics (Amics de Catalunya Cristiana). Del 30 d'abril al 2 de maig, o del 30 d'abril a l'1 de maig. Per a més informació: telèfon 934 092 770.

PALABRA Y VIDA

Un gran testimonio de amor a la Iglesia

A caeece este año el bicentenario del nacimiento del carmelita catalán padre Francesc Palau Quer, nacido en Aitona el año 1811, fundador de dos congregaciones religiosas muy presentes en nuestra diócesis y en la actualidad también en otros países: las Carmelitas Misioneras Teresianas y las Carmelitas Misioneras.

El padre Palau ingresó en el Seminario de Lleida a los 17 años donde permaneció durante cuatro años. Santa Teresa de Jesús y san Juan de la Cruz le fascinaron y por este motivo se hizo carmelita descalzo.

A pesar de la conmoción vivida a causa de las disposiciones civiles sobre la excomunión del año 1835, el padre Palau fue toda su vida un carmelita verdadero, y unió la vocación contemplativa al apostolado, en especial a la dedicación a la formación cristiana y a la ayuda a los enfermos.

En la vida del padre Palau destaca un valor muy admirable: fue un gran servidor de la Iglesia. El Papa Juan Pablo II, en la homilía de la beatificación del padre Palau, el día 24 de abril de 1988 en San Pedro del Vaticano, puso de relieve este riquísimo contenido de la vida y obra del nuevo beato. El Papa dijo que Francisco Palau hizo de su vida sacerdotal una ofrenda generosa a la Iglesia. Durante sus largas horas de oración —tanto en Aitona, como en un lugar de Ibiza

conocido como Es Vedrà— siempre estuvo concentrado en el misterio de la Iglesia.

El beato padre Palau nos ha dejado unos escritos sobre la Iglesia que en opinión de muchos representan una visión que se adelanta —cien años antes— a la rica doctrina que sobre la Iglesia nos legó el Concilio Vaticano II. Él se dedicó al servicio de la Iglesia con entusiasmo porque la sentía como a una madre tierna y amorosa, y la amaba como a una esposa pura y santa.

En este sentido, el padre Palau es para nosotros, todavía hoy, un gran testimonio de amor a la Iglesia. Bien cierto, la Iglesia es nuestra Madre en el espíritu, porque nos ha engendrado a la vida de hijos e hijas de Dios, y ella alimenta esta vida con la Palabra de Dios, con la Eucaristía y con los otros sacramentos. Todos hemos de amar a nuestra santa Madre Iglesia, como amamos a nuestra madre que nos ha dado la vida corporal. «Mi misión —escribía el padre Palau— consiste en anunciar al pueblo que tú, Iglesia, eres infinitamente bella y amable, y predicar que te amo.» Y él era muy consciente de que en el amor a la Iglesia se realiza el gran mandamiento cristiano del amor a Dios y del amor a los hermanos.

En momentos como los que vivimos de indiferencia religiosa, de privatización de la religión, de poco interés por los valores y contenidos religiosos, todos co-

remos el peligro de perder el ánimo, de adormecernos, de reducir el espíritu misionero y evangelizador. En definitiva, de alejarnos del espíritu y del carisma del padre Palau que tanto han enriquecido a la Iglesia.

Francesc Palau Quer sin duda fue un hombre de oración, un ermitaño —tanto en la conocida como la «Cueva del padre Palau» en Aitona, como en el lugar de Es Vedrà en Ibiza—, pero a la vez fue un hombre de acción, en diversas iniciativas apostólicas, entre las que debemos destacar la famosa *Escuela de la Virtud*, una catequesis de adultos que él impartía con una masiva asistencia, o el apostolado en la parroquia de San Agustín de Barcelona, cosa que le pidió el obispo Costa Borrás. La toponimia barcelonesa ha recuperado el nombre de *Penitents* con el que fue bautizado el centro asistencial creado por el padre Palau al pie del Tibidabo, en el que era entonces barrio de la Santa Cruz de Vallcarca.

Para las religiosas de las dos congregaciones por él fundadas y para todos en general, el bicentenario del padre Palau y el año jubilar que inauguramos en la catedral el pasado 29 de diciembre es una invitación a imitarle sobre todo en su amor a la santa Madre Iglesia.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona